

WYMAGANIA EDUKACYJNE DLA 1 KLASY LICEUM

Wymagania zostały opracowane na podstawie materiałów katechetycznych „**Z Bogiem w dorosłe życie**” (Program nauczania religii nr AZ-3-01-18)

Plan jest sporządzony oparciu o zasadę kumulowania wymagań (ocenę wyższą otrzymać może uczeń, który spełnia wszystkie wymagania przypisane ocenom niższym).

SEMESTR 1

dział	OCENA				
	dopuszczająca	dostateczna	dobra	bardzo dobra	celująca
I. Kim jestem?	•wskazuje osiem błogosławieństw jako drogę do szczęścia, •podaje prawdę, że Bóg jest dawcą szczęścia i zaprasza człowieka do jego realizacji, •podaje prawdę, że owocem wolności jest umiejętność podejmowania wyborów/decyzji służących dobru, •wymienia nazwy Pisma Świętego i je wyjaśnia, •wyjaśnia, jak należy posługiwać się księgą Pisma Świętego. •określa główny temat Biblii, którym jest Boży plan zbawienia,	•wyjaśnia, co to jest kanon Pisma Świętego (E.3.1), •podaje i omawia etapy powstawania Pisma Świętego, •definiuje natchnienie biblijne (A.4.3), •odróżnia w Biblii czynnik boski od własnego wkładu autorów (A.4.4), •podaje podstawową zasadę, że tekstów biblijnych nie można interpretować literalnie. •podaje, w jakich językach napisano Biblię,	•wyjaśnia, czym jest wolność w wymiarze osobistym i społecznym, •wyjaśnia, na czym polega prawdziwe szczęście i podaje jego źródła, •wymienia literackie i teologiczne zasady interpretacji Pisma Świętego,	•interpretuje wybrane teksty biblijne w oparciu o poznane zasady (A.5.2), •odróżnia literacką formę tekstu od jego treści religijnej, •wyjaśnia aspekt prawdy i świętości ksiąg natchnionych, •interpretuje biblijny opis	•wyjaśnia istotę wierności oryginałowi w przekładach biblijnych, •wyjaśnia, dlaczego tłumaczy się Biblię na języki narodowe, •wyjaśnia, że dzięki modlitwie poznajemy pomysł Boga na świat, •wyjaśnia, że kontynuujemy Boże dzieło

	• rozpoznaje przekład Biblii zatwierdzony przez Kościół katolicki, • wyjaśnia, co to znaczy „stworzyć”, • wskazuje Boga jako Stworzyciela świata i Dawcę życia, • wskazuje w świecie piękno i harmonię, które są pieczęcią Boga (A.10.1). • podaje podstawowe twierdzenia teorii ewolucji, • podaje przykłady wypowiedzi naukowców na temat pochodzenia świata, • wymienia i wyjaśnia zadania, które Bóg powierza człowiekowi, • omawia relacje osobowe między kobietą i mężczyzną (Adamem i Ewą), • przedstawia sens ludzkiej płciowości (C.15.7), • podaje definicję pracy, • uzasadnia, że praca może być formą samorealizacji. • wyjaśnia pojęcia: objawienie, historia zbawienia, • podaje prawdę, że pełnia objawienia dokonała się w Jezusie Chrystusie, • wyjaśnia znaczenie imienia Bożego Jahwe,	• wymienia najbardziej znane jej tłumaczenia, • podaje prawdę, że biblijny opis stworzenia świata jest poematem i nie można go interpretować dosłownie, • wyjaśnia, że teoria ewolucji nie stoi w sprzeczności z biblijnymi opisem stworzenia świata, • wyjaśnia, na czym polega podobieństwo człowieka do Boga rozumiane jako odpowiedź na dar, którym jest zapisany w człowieku obraz Boży (A.11.1), • opisuje zagrożenia ideologii <i>gender</i> (C.15.13), • wyjaśnia cel i wartość pracy ludzkiej, • wymienia i omawia etapy objawiania się Boga, • podaje przykłady objawiania się Boga w historii,	• podaje przykłady wybranych gatunków literackich stosowanych w Biblii, • wyjaśnia pojęcia: kreacjonizm i ewolucjonizm, • wskazuje na źródła koncepcji człowieka i świata (A.1.1), • interpretuje tekst biblijny o powołaniu człowieka do pracy (Rdz 2,8-10.15.18-20), • ukazuje pracę jako dar i powołanie, • wskazuje związek pracy z rozwojem człowieka i społeczeństw, • wskazuje motywy i formy objawiania się Boga człowiekowi,	stworzenia świata według zasad literackich i teologicznych (A.5.2), • charakteryzuje główne koncepcje dotyczące człowieka i świata (A.1.3), • interpretuje teksty biblijne o stworzeniu człowieka (Rdz 1,26-31; Rdz 2,7-8.18-25), • określa naturę człowieka (A.11.2), • wyjaśnia chrześcijańską wizję człowieka w świecie, • omawia nauczanie Kościoła na temat ewolucjonizmu, • wyjaśnia, na czym polega	tworząc przez modlitwę duchową rzeczywistość.
--	---	--	---	--	--

				chrześcijańska koncepcja płciowości,	
II. Jestem Bożym stworzeniem	•wskazuje, że piękno świata i natury jest obrazem Bożego piękna, •podaje prawdę, że przez świat przyrody Bóg objawia się człowiekowi, •wyjaśnia, że by tworzyć dzieła sztuki, człowiek musi najpierw odkryć Boże piękno, •podaje przykłady kiczu świeckiego i religijnego, •wskazuje dzieła sztuki sakralnej w najbliższym środowisku. •uzasadnia konieczność przekazu prawdy w mediach, •wskazuje na zagrożenia wynikające ze stosowania manipulacji w mediach, •wyjaśnia powody stosowania fake newsów i ich szkodliwość, •wyjaśnia, że modlitwa jest dialogiem człowieka z Bogiem (D.1.1), •uzasadnia, że Bóg inicjuje dialog z ludźmi (D.1.2), •podaje przykłady sytuacji życiowych, w których ludzie zwracają się do Boga.	•omawia cechy charakterystyczne dla sztuki i kiczu, •ukazuje rolę mediów i zasady korzystania z nich, •podaje przykłady tworzenia informacji (kłamliwych) zamiast odtwarzania rzeczywistości (faktów), •podaje przykłady osób modlitwy w Piśmie Świętym, wskazuje na osobisty i wspólnotowy charakter psalmów (D.3.2).	•wyjaśnia, że twórczość człowieka może być odtworzeniem Bożego piękna, •podaje przykłady dzieł sztuki ukazujące sacrum, •określa rolę moralności w odbiorze przekazów medialnych, •ukazuje rolę mediów katolickich. •wskazuje biblijne przykłady uwielbienia Boga za dzieło stworzenia, przytacza tematykę wybranych psalmów i swoimi słowami	•wartościuje odpowiednio sztukę i kicz, piękno i brzydotę (A.10.2), •podaje przykłady nauczania Kościoła na temat mediów, wyjaśnia, że psalmy są „arcydziełem modlitwy w Starym Testamencie” (D.3.1).	

	•uzasadnia, że modląc się psalmami korzystamy z doświadczenia modlitwy ich autorów, •wyjaśnia, że psalmy pomagają w tworzeniu własnych modlitw, wymienia sytuacje egzystencjalne, w których warto modlić się psalmami.		omawia ich treść (D.3.3)		
III. Jestem odkupiony przez Chrystusa	•podaje prawdę, że miłość jest darem Boga, •rozdziela egoistyczną miłość człowieka od miłości skierowanej na dobro innych, •odróżnia miłość od sposobów jej okazywania, •wymienia sposoby okazywania miłości w różnych relacjach i różnym wieku, •podaje prawdę, że Bóg kocha człowieka bezinteresowną miłością, •podaje cztery prawa życia duchowego i omawia sposoby odniesienia ich do swojego życia (E.9), •wyjaśnia, na czym polega Boży plan dla jego życia, •podaje przykłady doświadczenia miłości Boga w swoim życiu. •omawia skutki grzechu w życiu młodego człowieka, •wyjaśnia pojęcia: wcielenie, odkupienie,	•uzasadnia potrzebę miłości w życiu człowieka, •wyjaśnia, że grzech utrudnia nam realizację prawdziwej miłości, •wyjaśnia, czym są cztery prawa życia duchowego, •wyjaśnia istotę grzechu pierwszych rodziców (A.12.1), •uzasadnia, że grzech niesie ze sobą zniewolenie i nie pozwala doświadczyć miłości Boga, •uzasadnia, że powierzenie grzechu Jezusowi pozwala doświadczyć miłości Boga, •opowiada o męce, śmierci i zmartwychwstaniu Jezusa,	•uzasadnia, że prawdziwie kochać potrafi tylko ten, kto jest wewnętrznie wolny, •interpretuje tekst o miłości Boga (J 3,16), •wyjaśnia, czym jest protoewangelia (A.12.3), •omawia działanie Boga ukierunkowane na ocalenie człowieka (A.12.4), •wyjaśnia, że do przyjęcia Jezusa potrzebna jest wiara oraz	•charakteryzuje przymioty i imiona Boga oraz na ich podstawie omawia obraz Boga (A.7.1), •poprawnie interpretuje biblijną historię grzechu pierworodnego (Rdz 3,1-19) (A.12.2), •uzasadnia, że przeproszenie Boga i powierzenie Mu swojego grzechu niesie prawdziwą wolność, •omawia rolę wspólnoty	•wyjaśnia podwójną naturę Osoby Jezusa Chrystusa (A.13.3).

	•podaje prawdę, że Jezus przyszedł na ziemię jako człowiek, by odkupić człowieka, •uzasadnia, że Jezus Chrystus jest jedynym rozwiązaniem dla grzesznego człowieka, •wyjaśnia pojęcie „zbawienie”, •interpretuje tekst biblijny Rz 10,9-10, •wyjaśnia, że owocem przyjęcia Jezusa jest przemiana życia, •wyjaśnia, co to jest kerygmat, •podaje przykłady znanych osób (np. ze świata kultury lub sportu), które dają świadectwo wiary, wyjaśnia wymiar chrześcijańskiej nadziei.	•uzasadnia, dlaczego na życie doczesne warto patrzeć przez pryzmat życia wiecznego, •uzasadnia, że otrzymana miłość Boża motywuje do przekazywania jej innym.	szczerze i otwarte serce, •podaje przykłady świadectwa wiary młodego człowieka słowem i w życiu codziennym.	Kościół w umocnieniu wiary.	
SEMESTR 2					
IV. Komu wierzę?	•definiuje pojęcie wiary, •wyjaśnia, że owocem poszukiwania Boga jest doświadczenie Jego bliskości, •wyjaśnia, że doświadczenie wiary prowadzi do wierności Bogu, •uzasadnia, dlaczego wiara nadaje sens życiu człowieka, •podaje treść <i>Wyznania wiary</i> (E.9.2), •definiuje pojęcie „religia”,	•w oparciu o tekst biblijny wskazuje cechy i określenia wiary, •wymienia i omawia przeszkody w rozwoju wiary, •wyjaśnia zależność między wiarą i rozumem (A.6.2), •wymienia cechy wspólne wszystkich religii,	•wymienia i omawia postawy człowieka wobec Boga i ich konsekwencje (odrzućenie, obojętność, przyjęcie), •omawia historię powstania <i>Credo</i>,	•analizuje znaczenie wolności dla wiary bądź niewiary człowieka (A.6.3), •interpretuje poszczególne artykuły <i>Wyznania wiary</i> (E.9.2),	•wyjaśnia myśl św. Augustyna o roli rozumu i wiary, •wskazuje inicjatywy ekumeniczne podejmowane w Kościele katolickim i innych kościołach oraz wspólnotach

	•podaje wiadomości na temat najważniejszych religii świata: (judaizm, buddyzm, hinduizm i islam) (A.3.1), •uzasadnia, że chrześcijaństwo najpełniej wyraża miłość Boga, •wyjaśnia pojęcie ekumenizmu (E.8.1), •charakteryzuje tożsamość katolika. •wyjaśnia, na czym polega dialog międzykulturowy i międzyreligijny, wskazuje specyfikę chrześcijaństwa na tle innych religii (A.3.2).	•przedstawia różnice i podobieństwa katolicyzmu i pozostałych głównych wyznań chrześcijańskich oraz wskazuje perspektywy i granice ekumenizmu (E.8.2), wskazuje podejmowane przez Kościół katolicki drogi dialogu międzykulturowego i międzyreligijnego (F.2.3).	•ukazuje specyfikę i wartość chrześcijaństwa wobec innych religii, zwłaszcza: judaizmu, buddyzmu, hinduizmu i islamu (F.2.1), podaje zasady dialogu międzyreligijnego (F.2.2).	w kontekście ekumenizmu wyjaśnia pojęcia interkomunii, sukcesji apostolskiej, konieczności łaski Bożej do zbawienia i ukazuje miejsce Pisma Świętego w życiu chrześcijanina (E.8.4).	chrześcijańskich (E.8.3), określa perspektywy i granice dialogu międzykulturowego i międzyreligijnego.
V. W co wierzę?	•definiuje pojęcia: grzech, pokora, •opisuje grzech jako nieposłuszeństwo człowieka wobec Boga (C.7.2), •omawia rolę pokory wobec Boga w uznaniu własnej grzeszności, •podaje przykłady pracy nad sobą w pokonywaniu pokus, •podaje określenia i symbole Ducha Świętego, •ukazuje Ducha Świętego jako przewodnika prowadzącego człowieka do świętości, •wyjaśnia, że poddanie się woli Ducha Świętego czyni człowieka wolnym, •ukazuje sposób działania Ducha Świętego w przyjętych sakramentach, •wycisza przymioty Kościoła (A.22.1), •wyjaśnia, że we wspólnocie łatwiej jest żyć i pokonywać trudności,	•podaje prawdę, że Bóg jest święty i zaprasza do świętości każdego człowieka, •wyjaśnia zależność między wolnością człowieka a złem występującym w świecie, •wyodrębnia przymioty Kościoła z <i>Credo</i>, •omawia perykopę o bogaczu i Łazarzu (Łk 16,19-31), •wyjaśnia istotę obcowania świętych (A.23.1), •uzasadnia katolicki sens grzebania zmarłych (B.9.2), •wyjaśnia, że pogrzeb chrześcijański jest obrzędem liturgicznym Kościoła (B.9.1),	•wskazuje, że świętość osiąga człowiek naprawdę wolny wewnętrznie, •uzasadnia, że z Duchem Świętym można współpracować tylko wtedy, gdy nawiąże się z Nim osobową relację, •uzasadnia błędność stwierdzenia: „Chrystus tak, Kościół nie”. •podaje biblijne przykłady działania aniołów (A.9.2),	•definiuje i opisuje Imię, określenia i symbole Ducha Świętego (A.19.1), •wyjaśnia przymioty Kościoła (A.22.1), •uzasadnia, że we wspólnocie Kościoła jesteśmy powołani do wzajemnej pomocy na drodze uświęcania, •omawia udział aniołów w misji Jezusa,	

	•definiuje pojęcia: Kościół pielgrzymujący, cierpiący i tryumfujący, •wyjaśnia wstawienniczą rolę świętych (D.9.2), •podaje definicję odpustu i omawia warunki jego uzyskania. •podaje prawdę, że istnieje świat duchowy, •wyjaśnia, kim są aniołowie (A.9.1), •wymienia funkcje, jakie pełnią aniołowie, •podaje przykłady zagrożeń płynących z praktyk ezoterycznych i magii, •podaje argumenty za ich odrzuceniem. •omawia obrzędy pogrzebowe, •podaje prawdę, że Jezus Chrystus jest obecny po prawicy Ojca i w swoim Kościele, •definiuje pojęcia: sąd szczegółowy, sąd ostateczny, niebo, piekło, czyściec, •podaje prawdę, że Chrystus otwiera bramy zbawienia sprawiedliwym zmarłym przed Jego przyjściem (A.16), •wyjaśnia, że życie wieczne zależy od życia na ziemi,	•wyjaśnia słowa „zstąpił do piekieł” (A.16.2), •wyodrębnia z <i>Credo</i> prawdy o królowaniu Jezusa i Jego powtórny przyjściu, •wyjaśnia synowski charakter modlitwy Jezusa (D.4.1), •omawia biblijne podstawy modlitwy wspólnotowej (D.8.2), •omawia, na czym polega modlitwa wstawiennicza (D.8.1), •uzasadnia twierdzenie, że skuteczność modlitwy zależy od woli Bożej (D.12.3).	•uzasadnia wartość modlitwy za zmarłych, a szczególnie Mszy Świętej w ich intencji, •charakteryzuje modlitwę Jezusa (D.4.2), •wyjaśnia związek posiadanego obrazu Boga ze skutecznością modlitwy (D.12.1).	•charakteryzuje chrześcijańską postawę wobec śmierci, •prezentuje naukę Kościoła o końcu świata i sądzie ostatecznym (A.18.2). •omawia formy modlitwy (błogosławieństwo i adoracja, modlitwa prośby, dziękczynienia, uwielbienia) (D.8.1).	
VI. Wiara naszych ojców VII. Niech chwała Pana trwa na wieki	•podaje czas zawarcia umowy zwanej edyktem mediolańskim i omawia jej znaczenie (E.1.6), •wyjaśnia, dlaczego cesarze Konstantyn i Licyniusz zawarli umowę zwaną edyktem mediolańskim, •wyjaśnia, że na mocy umowy zwanej „edyktem mediolańskim” chrześcijanie stali się pełnoprawnymi obywatelami cesarstwa rzymskiego. •definiuje pojęcia: monastycyzm, reguła zakonna, benedyktyni,	•opowiada o życiu i działalności św. Benedykta (E.2.2), •prezentuje rolę zakonu i klasztorów benedyktynów (E.2.1).	•wskazuje, że „edykt mediolański” dotyczył nie tylko chrześcijaństwa lecz również innych religii, •wykazuje podobieństwa i różnice między Kościołem rzymskokatolickim i prawosławnym,	wykazuje aktualność idei benedyktyńskiej (E.2.3).	potrafi opisać układ Roku Liturgicznego

	• wyjaśnia maksymę „Ora et labora”, • wyjaśnia dlaczego św. Benedykt jest patronem Europy, • charakteryzuje życie zakonne benedyktynów współcześnie, • definiuje pojęcia: schizma, Kościół prawosławny, patriarcha, ikona, cerkiew, • wymienia przyczyny i skutki rozłamu Kościoła na Wschodni i Zachodni, • charakteryzuje działania ekumeniczne Kościoła prawosławnego i katolickiego, układa modlitwę w intencji jedności Kościoła.		omawia zniesienie wzajemnych ekskomunik przez papieża Pawła VI i patriarchę Atenagorasa I.		
--	---	--	--	--	--

RELIGIA - PRZEDMIOTOWE ZASADY OCENIANIA

I Liceum Ogólnokształcące im. Tadeusza Kościuszki w Dąbrowie Tarnowskiej
ks. Paweł Herudziński, ks. Marcin Kołek

I. ZASADY OGÓLNE

1. Oceny z religii mają na celu:

- a) bieżące i systematyczne obserwowanie postępów ucznia w nauce,
- b) zaznajomienie ucznia z poziomem jego osiągnięć oraz motywowanie do dalszej pracy,
- c) dostarczenie rodzicom i nauczycielom informacji o postępach, trudnościach i specjalnych uzdolnieniach ucznia.

2. Ocenie nie podlegają:

- a) częstość praktyk religijnych,
- b) wiara,
- c) uczucia religijne,
- d) postawy.

II. OBSZARY PODLEGAJĄCE OCENIE

1. Wiedza dotycząca:

- a) pojęć religijnych,
- b) prawd wiary,
- c) historii biblijnych,
- d) zasad moralnych,
- e) tekstów modlitw (tzw. katechizm pamięciowy),
- f) tekstów liturgicznych,
- g) zasad życia wspólnotowego.

2. Umiejętności:

- a) zachowania się wobec sytuacji, przedmiotów i osób związanych z religią,
- b) wykonywania gestów towarzyszących modlitwie,
- c) funkcjonowania we wspólnocie wierzących,
- d) uczestniczenia w liturgii.

III. SPRAWDZANIE I OCENIANIE OSIĄGNIĘĆ UCZNIA

1. Formy sprawdzania osiągnięć:

- a) odpowiedź ustna,
- b) samodzielna praca na lekcji,
- c) praca na lekcji w grupie,
- d) praca domowa,
- e) znajomość katechizmu pamięciowego,
- f) udział w konkursach,
- h) aktywność na lekcji,
- i) praca z podręcznikiem,
- j) ponadprogramowa wiedza zdobyta poza szkołą,

- k) sprawdzian wiadomości,
- l) kartkówka,

2. Kryteria wystawiania poszczególnych ocen:

Ocena niedostateczna – 1:

- a) brak wiadomości programowych,
- b) brak umiejętności stosowania wiedzy,
- c) liczne błędy w przekazywaniu informacji,
- d) brak znajomości katechizmu pamięciowego,
- e) brak pracy na lekcji,

Ocena dopuszczająca – 2:

- a) opanowanie koniecznych pojęć religijnych,
- b) nieuporządkowana, pobieżna znajomość materiału programowego,
- c) mało zadowalający poziom umiejętności praktycznych,
- d) brak podstawowej umiejętności wyjaśniania zdarzeń religijnych,
- e) słaba umiejętność stosowania wiedzy, nawet przy pomocy nauczyciela,
- f) liczne błędy podczas stosowania wiadomości i przekazywania informacji,
- g) prowadzenie zeszytu,
- h) problemy ze znajomością katechizmu pamięciowego,
- i) sporadyczny brak aktywności podczas lekcji,

Ocena dostateczna – 3:

- a) opanowanie łatwych, niezbędnych wiadomości, postaw i umiejętności,
- b) opanowanie podstawowych, połączonych logicznie treści programowych,
- c) poprawne rozumienie podstawowych uogólnień,

- d) wyjaśnianie ważniejszych zdarzeń religijnych z pomocą nauczyciela,
- e) umiejętność stosowania wiadomości do celów praktycznych przy pomocy nauczyciela,
- f) niewielkie i nieliczne błędy w przekazywaniu informacji,
- g) podstawowa znajomość katechizmu pamięciowego,

Ocena dobra – 4:

- a) opanowanie materiału programowego,
- b) uporządkowana wiedza religijna,
- c) poprawne wyjaśnianie zdarzeń religijnych,
- d) poprawne stosowanie wiedzy religijnej,
- e) dobra znajomość katechizmu pamięciowego,
- f) dobra aktywność na lekcjach

Ocena bardzo dobra – 5:

- a) spełnienie wymagań określonych w zakresie oceny dobrej,
- b) opanowanie pełnego zakresu wiedzy, umiejętności i postaw określonych programem,
- c) bardzo dobrze uporządkowana wiedza religijna,
- d) umiejętność samodzielnego stosowania wiedzy w praktyce i teorii,
- e) pełna znajomość katechizmu pamięciowego,
- f) duża aktywność na lekcjach.

Ocena celująca – 6:

- a) spełnienie wymagań na ocenę bardzo dobrą,
- b) rozwiązywanie zadań dodatkowych na sprawdzianach,
- c) przygotowanie dodatkowych prac domowych,
- d) reprezentowanie szkoły w konkursach o tematyce religijnej,
- e) posiadanie wiedzy religijnej wykraczającej poza zakres materiału, wynikającej z uczęszczania na dodatkowe zajęcia związane z wychowaniem religijnym,

f) poszerzanie wiedzy religijnej poza szkołą poprzez pracę samodzielną bądź z rodzicami.

IV. ZASADY POPRAWIANIA OCEN

1. Każdy uczeń ma prawo do poprawy ocen cząstkowych, z wyjątkiem ocen za pracę indywidualną i w grupie na lekcji oraz ocen z aktywności.
2. Uczniowie nie mogą poprawiać ocen wyższych niż dobra.
3. Termin poprawy – 2 tygodnie od daty poinformowania ucznia o ocenie.
4. W przypadku, gdy uczniowi nie udało się poprawić oceny na wyższą, nauczyciel może nie wziąć pod uwagę oceny z poprawy.

V. USTALENIA KOŃCOWE

1. Uczeń jest informowany o swoich ocenach na bieżąco i systematycznie.
2. Uczeń ma prawo dwukrotnie w ciągu semestru zgłosić nieprzygotowanie do lekcji w związku z brakiem pomocy potrzebnych do lekcji lub nieprzygotowaniem do odpowiedzi ustnej. Nieprzygotowanie nie zwalnia z pisania zapowiedzianych wcześniej sprawdzianów i kartkówek. Uczeń powinien zgłosić każde nieprzygotowanie w ciągu pierwszych 5 minut lekcji.
3. Przewidywaną ocenę śródroczną i końcoworoczną nauczyciel podaje uczniowi odpowiednio wcześniej, w terminie określonym w Statucie szkoły. Jeżeli przewidywaną oceną śródroczną lub końcoworoczną jest ocena niedostateczna, nauczyciel ma obowiązek poinformować o niej ucznia, a poprzez wychowawcę pisemnie rodziców (prawnych opiekunów), w terminie określonym w Statucie szkoły.
4. Ustalona przez nauczyciela ocena niedostateczna na koniec roku szkolnego może być zmieniona tylko w wyniku egzaminu poprawkowego, zgodnie z wewnątrzszkolnymi zasadami oceniania.